

Indochine Union postale
Un an... 8.000 Un an... 10.000
Six mois... 5.000 Six mois... 6.000

ANNONCES LÉGALES

0.50 la ligne de 6 points sur justification
de 9 caractères quelle que soit la page.

ANNONCES COMMERCIALES

On traite à forfait

Dông-Pháp Thời-Bảo

NĂM THỨ HAI SƠ 101

NGÀY THỨ SÁU

25 JANVIER 1924

Tổng-lý kiêm Chủ-Bút
NGUYỄN-KIM-ĐÌNH

Le Courrier Indochinois

東法時報

MỖI TUẦN XUẤT BẢN LẦN NGÀY THỨ HAI, THỨ TƯ, THỨ SÁU

BÁO QUÂN

71, đường Mac-Mahon, 71

SAIGON

Dây thép nối (Téléphone)
Số: 324

Mua báo phải trả tiền trước
Mandat và thư để gửi cho
M. NGUYỄN-KIM-ĐÌNH

Rao báo về việc buôn bán hay là việc gì
xin thương nghị trước

NÔNG-NGHIỆP TƯ-ÔNG-TÊ HỘI CHỦ NGHĨA

(Tiếp theo)

3- Bàn đồ khởi dùng người làm trung-gian. - Nhà nông nào cũng vậy, ai ra công gieo trồng thì cũng muốn gieo trồng cho nhiều, nhưng mà bán, chứ có ai mà tính gieo trồng đủ an mà thôi đâu. Mấy xừ ruộng tốt đất rộng như xứ Nam-kỳ ta đây thì vật gieo trồng không thể nào mà dùng cho hết, làm sao cũng phải bán cho người ngoài.

Tuy vậy mà nhà-nông làm ra đồ thổ sản rồi, không lẽ mỗi người đều chịu mỗi mà bán thẳng cho mấy nhà đại-thương, hoặc bán thẳng ra ngoại-quốc được, bề nào cũng phải bán cho mấy tiệm nhỏ nhỏ lập trong các tỉnh, họ góp mà mua đem về rồi họ chờ đến bán lại cho mấy nhà đại-thương, hoặc họ bán ra cho ngoại-quốc. Mấy tiệm nhỏ nhỏ ấy họ làm làm trung-gian, họ muốn họ có lợi thì tự nhiên họ phải lập thế mà mua rẻ rồi bán lại cho màc thì họ mới có lời được. Nhà nông có sản vật mà phải bán rẻ, còn nhà đại-thương cần dùng sản vật lại phải mua mắc, thế ra hai đảng đều thiệt hại cả hai, duy có người làm trung-gian ở giữa không có công gì bao nhiêu mà lại thủ lợi.

Nếu trong tỉnh có hội Nông-nghiep Tư-ông-tê lập thành rồi, thì hội lãnh bán sản vật giùm cho hội-viên. Những nhà-nông vào hội, ai có sản vật bao nhiêu thì giao cho hội; hội góp hết rồi chịu giá mà bán thẳng cho nhà đại-thương, hoặc bán thẳng cho ngoại-quốc, khỏi ai xen vào mà làm trung-gian được, nhà nông bán đồ mới được cao giá, nghĩ thử coi cái chủ nghĩa của hội Nông-nghiep Tư-ông-tê có phải là lợi ích cho nhà-nông làm hay không.

4- Tương trợ tư-bần. - Nhà-nông thường lúc giữa mùa hay hụt vốn; có người đất nhiều mà không có vốn đang khai phá cho hết. Khi cần dùng tiền để đi kiếm người nài nỉ mà vay thì họ đòi tiền lãi nặng, mà nhiều khi họ làm nghề không chịu giúp vốn cho mình vay nữa. Hội Nông-nghiep Tư-ông-tê thường sắp cái mục đích tương- trợ tư- bần vào chương-trình đầu là cốt lãnh bảo kết giùm cho hội-viên, khi nào cần dùng tiền có sẵn chỗ mà vay, và vay lại khỏi chịu tiền lãi nặng nề nữa. Hội Nông-nghiep Tư-ông-tê trong Nam-kỳ có cái chủ-nghĩa này là chủ nghĩa hay hơn hết, bởi vì trong nước ta đất còn bỏ hoang nhiều, tên nhà-nông thường phải cần dùng vốn mà khai phá đất ấy cho thành điền. Đã vậy mà ở trong nước ta người có tiền cho vay lại đòi tiền lãi nặng quá, bởi vậy nên quốc-dân ta cần phải lập hội Nông-nghiep Tư-ông-tê dạng mà giúp đỡ nhau, trước là mở mang đất hoang cho hết, sau nữa thoát

khỏi tay mảy mọm cho vay an lợi các cô.

5- Nhứt tâm tương trợ. - Nếu ở đời phận ai nấy lo, ai giàu ai mạnh thì nhờ, ai nghèo ai yếu thì chịu, không ai giúp ai, thì có chi mà gọi rằng văn minh. Những người đề xướng cái chủ nghĩa Nông-nghiep Tư-ông-tê muốn kết dây thân ái, muốn gieo giống đoàn-thể cho quốc-dân nên có nhiều chỗ lập hội hay sắp cái chủ-nghĩa nhứt-tâm tương- trợ vào chương-trình phòng khi người trong hội ai bị việc chi thỉnh linh như bị tật bệnh, mắc di linh v. v. thì người trong hội chia công việc của người ấy mà làm giùm, hoặc khi người nào bị thất mùa thì xúm nhau mà cứu giúp, cho tiền cho giồng, hoặc khi người nào bị trâu bò chết hết thì mấy người kia luân phiên cho mượn trâu bò mà làm cho rồi nữa. Cái chủ-nghĩa này thiệt là hay, mà nhứt là người trong xứ ta, chưa có lòng tương- trợ cho làm, nên hội Nông-nghiep Tư-ông-tê nên sắp chủ-nghĩa này vào chương-trình.

6- Quảng khai nông-nghiep. - Dầu chuyên nghề nào cũng phải lo làm cho nghề của mình được rộng. Nghề nông lại cần phải chấn chỉnh hơn mấy nghề khác. Hội Nông-nghiep Tư-ông-tê sắp cái chủ-nghĩa này là có ý muốn làm cho nghề nông được tấn bộ. Mà cái chủ-nghĩa này thiệt hành làm sao? Có nhiều cách thể làm: lập chỗ để thí nghiệm cách thể làm ruộng hay là trồng cây; lập chỗ để lựa giống lúa, để ương cây thử, để nuôi thú thử; lập chỗ để cho người trong hội ai muốn hỏi thăm đều chi thì các nghĩa cho họ hiểu; lập nhứt-bảo để bố cáo cho hội-viên thông hiểu mấy cách thể làm ruộng trồng cây người ta mới tìm được, hoặc những máy móc nào người ta mới bày ra dạng cho nhà-nông dùng; dọn chỗ để diễn thuyết mà giải quyết những vấn-đề cang hệ đến quyền-lợi và mục đích của nhà-nông.

Xin đồng-bang xét thử đó mà coi có phải là hội Nông-nghiep Tư-ông-tê có ích làm hay không. Có lập hội Nông-nghiep Tư-ông-tê thì nhà-nông mới có thể bảo thủ quyền lợi của mình được, mới có vốn mà kinh-dinh sự nghiệp được, mới kết tâm đoàn-thể với nhau được, mới về vang cho nghề nông được. Vậy nhà-nông trong các tỉnh chờ nào chưa lập thì phải rón đồng-tâm hiệp lực mà lập cho mau, nếu để diễn tri thì chẳng những là nghề nông không được tấn phát, mà sự e quyền-lợi nông-nghiep sẽ bị người ta thôn đoạt nữa, mà khôn khổ.

VIÊN-HOANH.

THỀ TỤC NHÂN DÂM MỪNG MÀ CHẾT

Tôi vẫn biết chữ vị nhân-quan trong Lục-châu vị nào cũng muốn nghe những chuyện lạ, chuyện kỳ, bởi vậy cho nên thường hay chờ nhứt-bảo quốc-âm nói chuyện cả si, xem không vừa ý. Mà tự ta tôi biết ý khàn quan như vậy, song tôi không dám đặt chuyện hoạn-dang mà đối với khàn quan. Tôi xin khàn quan cho phép tôi thuật chuyện này nghe lạ lắm, mà chuyện có thiệt, chứ không phải tôi chuyện tôi đặt.

Tôi xem nhứt báo Le Matin thấy có nói rằng: hôm ngày 9 Decembre 1923 tại thành Tainville, thuộc nước Belgique, có hai hội đấu đánh tranh đấu với nhau. M. David đến xem cuộc đấu đánh ấy, lúc người thấy hội của người bạn mến an hội kia được một bằng, thì người mừng vui quá, đến đòi té xỉu mà chết luôn.

Khàn quan nghĩ: thời coi cái tin ấy lạ lắm hay không, chuyện ấy kỳ cục hay không? Lại thiệt, kỳ thiệt. Mà tự ta chuyện lạ, chuyện kỳ, song nếu xét cho kỹ thì chuyện không kỳ gì, cũng chẳng kỳ gì. Phạm con người, tính thần nó tự tại trên óc mình hết thảy. Tôi tưởng có lẽ là M. David này mến an hội của mình thái quá, nên lúc hội mình ra tranh đấu với người ta, thì người đứng xem nóng nảy quá mà tưởng theo ao cho hội của mình thắng được rồi kia, cả tính phần đều gom lên trên óc hết thảy, đến chừng hồi như thế thắng được rồi người mừng quá, thì té xỉu, đến người phải xây xẩm rồi té xỉu mà chết.

Tôi cũng biết nếu muốn đoán chết coi M. David tại cơ nào mà chết, thì phải một vị lương-y mới có tài mà đoán được, chứ tôi đã không biết chẩn mạch hết thuốc cho ai, mà tôi cũng chưa từng bị ai điều trị, thế thì tôi đâu dám đoán được. Tuy vậy mà lấy tâm lý việc ấy mà luận, thì tôi tưởng có lẽ tôi luận cũng không sai cho lắm.

Tôi xem thấy chuyện M. David chết đó rồi tôi nhớ tới chuyện đồng

bụng ta ở Saigon đi coi đã đánh mỗi buổi chiều chưa-ngặt thì tôi bắt tục cười thầm. Mỗi lần đã đánh rồi có hội yểu của Annam ta vào tranh đấu thì áp nhau đi xem chặt nước, không có chỗ mà đứng cho đủ. Hễ hội của mình thua thì ai nấy mặt mày buồn xo, còn hễ ai được thì là ở van rân, nhảy nhót lên xuống. Cái lòng bình cực hội của mình yên có khi nó che an cái tính công bình của mình, nên đầu hội mình ghét mà có đã hay đi nữa, mình cũng không chịu khen; có bữa rồi họ té lại cần gây tay đánh lại vui mừng, nghĩ thiệt là quấy lắm.

Tại cái lòng yểu nó khiến cho mình mất công mất chính như vậy, biết làm sao bây giờ. Có người đi coi đã đánh, chừng về nhà nghĩ sự mình ghen ghét không trông thì cũng biết hổ thẹn, nhưng mà lần sau đến xem, thấy hai đảng đương đầu với nhau, trong lòng nóng nảy nữa, rồi lúc thì phải la ó, lúc thì phải vỗ tay, không thể dằn được.

Có người họ không xét tâm lý của dân-dân, họ thấy Annam đi xem đã đánh ghen ghét bắt mình bắt chính thì họ phiên trách. Theo ý tôi thì tuy họ không xứng tưng cái lòng tự ái của đồng-bang, nhưng mà tôi không chịu trách, nghĩ vì cái lòng tự ái ấy đâu người nước nào cũng vậy, duy có bậc thành hiền hoặc may mới thoát khỏi được, chứ công chúng là bậc thường dân làm sao mà thoát cho khỏi được. Đã vậy mà Annam ta là người hiền lành trầm tĩnh, bởi vậy thường thành hay thua sẽ người ngoại-quốc. Ngày nay mới tập biết mừng biết giận, và lúc mừng lúc giận đem lý ra ngoài, ấy cũng là một việc may chỗ sai lại trách móc. Annam mừng hay là giận đến đời phải chết như M. David thì tôi đoán, thì trình độ mới thấy cao, chứ lúc mừng không biết mừng, lúc giận không đem giận, thì chẳng khác nào khỉ cười hay là cặc cười, không thể nào tiến hóa được.

Tô Văn.

Công văn lược lược

Văn nghị quan Thống-đốc Nam-kỳ ngày 22 Janvier 1924.

THIÊN-HỒ

Ông Lê-chân-Lông, Lương-y hôn-quê và thầy Lê-v-Châm Diên-dương, giúp việc tại Nha-thương-hôn-quê Nam-kỳ nay bổ nhiệm quan Đông-lý hội Công-dòng Thành-phố Cholon.

Có mua hàng của Việt-quốc khi trước giúp việc tại Bientran ký nghỉ, nay bổ nhiệm quan Đông-lý Cholon cho ông Lê-v-Châm Diên-dương, bổ chức khác.

Lời rao cần kíp

Vì cái năm bản báo phải tính thanh sổ sách và cần dùng tiền gấp dùng về các khoản chi phí nên kinh-xin chư khàn-quan quí vị nào mà hết năm đã lâu và bản báo có ghi nợ ngân mần bằng chữ đó trên nhân gởi và quí vị mới mua mà chưa đóng tiền, làm ơn mua mandat gởi cho số bạc thì bản báo rất cảm ơn sự tình tình.

Cái móng quí vị lưu ý giùm.

BỒN-QUÂN.

Gia-dinh giáo-dục

Tôi phủ tành cho người đầu dạng học hành chơi rang, ông nói muốn việc mà mới là rõ ràng. Thấy vậy là gì? Là nhơn nghĩa là trí. Người mà nói theo là từ nhơn ấy thì gọi là đạo-lý. Mà lấy cái đạo-lý ấy làm ra cho có chứng

TRUNG-HOA CÁCH-MẠNG

(Tiếp theo)

Đến hai giờ chiều ngày ấy, Tham-nghiep-viên nhóm lại mở hội tuyên-cử thì có Nghị-viên của mười bảy tỉnh, bốn mươi bảy là tham, khi khai thừng tham ra thì toàn có ba chữ Viên-thể-Khải ma thôi, ấy là Lâm-thời Tổng-thống lần thứ hai đó. Lần đánh đây-thếp qua Bắc-kinh thỉnh Viên-công đến Nam-kinh làm chủ.

Tôn-tổng-thống cũng lấy danh nghĩa của cá-nhơn mà thông diên qua Bắc-kinh cho Viên-thể-Khải rằng: Tham-nghiep-viên đã cử Viên làm Tổng-thống. Vậy xin Viên-công đến tại Cộng-hóa chánh-phủ mà nhận chức. Đứng chữ theo ý của Thanh làm chủ. Như Bắc-kinh có rộn-ràng, thì cho Lâm-thời chánh-phủ hay rằng cho người đến Bắc-kinh trấn thủ văn văn. (Thế lực của Viên-thể-Khải ở Bắc-kinh lớn lắm, nếu qua Nam-kinh công như nhỏ nanh vuốt, vánh cánh lông, mà Viên-thể-Khải là cơ biến như thần, có đại gi mà chịu qua Nam-kinh mà lãnh chức, đến đó một mình trời-trời cũng tỷ như hát-hình, có vui sướng gì mà chịu).

Khi Viên-công đang đây-thếp thì trả lời rằng: Vua Thanh tự vị, lẽ phải mau lo một mối ngộ định cho xong, trong khi này chẳng hề mấy lòng, chỗ yếu của dân-quốc mắt con người này vậy. Mỗi tiếp đây đây-thếp của Tôn-tổng-thống từ chức, lại suy nghĩ đến Bắc-kinh, hồi mau đến Nam-kinh, rồi cho người qua giữ phương Bắc. Thế-Khải thiệt tại sơ dục lạc, đầu đầu gánh lấy trọng nhiệm như thế. Còn qua Nam thì qua không tiện, vì việc còn ràng buộc, ngay cơ nơi Bắc còn ăn phực rất nhiều. Sanh mạng của cải trong nhà không lẽ bỏ xụi cho đánh dưng. Chẳng phải vua Thanh hủy-thất mà chẳng nói đi. Tôn-tổng-thống đang đây-thếp thì lui-thất của vua Thanh là phải lắm. Hiện tại Bắc-phương quân đội các tỉnh, và Đại-biêu Mông-cổ xin lo suy cử Đại-tổng-thống. Vua Thanh phủ thất việc ấy cho tôi mà chẳng đủ luận. Chín e Nam-Bắc ý kiến chia hai mà sanh đừu khổ, thì thêm lại cho quốc gia. Bàng bó Bắc mà qua Nam thì sanh nhiều đừu khổ. Quân dân phía Bắc nhiều nỗi tới bởi, còn bị người ngoài xúi-dục đừu lư cho Hoàng-tộc nữa. Hễ để đây cho lớn thì rồi nó sâu. Mà ngoại-giao đoàn hàng nói, nếu Khải ra khỏi Bắc-kinh thì có loạn. Phụng, Giang hai tỉnh cũng có động đừu, mà trấn ngoại Mông-cổ cũng thường cáo báo. Trong thì giằng xé, ngoài lại đua-khùa, đáp đối có hoai, không khi nào hết. Nếu Khải bước chung ra khỏi, ắt nổi biến loạn, bằng mà thương nước cứu dân, đầu đầu có thể ai cũng không yên dưng. Làm hoai như vậy, ngoại-nhơn ắt chẳng chịu nhìn, cảnh hiểm doanh hiểm, không nên cuộc lớn. Nghĩ lại cho kỹ Tôn-tổng-thống từ chức chẳng bằng Thế-Khải thôi chức, cầu cho Nam-Bắc hiệp nhau lập chánh-phủ xong rồi, Thế-Khải về ruộng ở yên làm dân của Dân-quốc cộng-hóa cũng đủ. Trong lúc còn trải từ những trước, Thế-Khải phải hết lòng can-trí chung lo, Cộng-hóa lập thành quyết chẳng muốn

nói đến cái vấn-đề Tổng-thống nữa. Nếu gây ra Nam-Bắc chia hai ngã, ắt lợi kia về hết cho ông chắt. Vậy tôi có cho Dương-thiệu-Nghĩ đến Nam-kinh mà thương nghị, bởi lòng lo sợ, phải nói dài lời, xin nghĩ xét cho, rất nên may mắn.

Tôn-tổng-thống tiếp đây đây-thếp rồi giao cho Tham-nghiep-viên diên liêu. Có Hủy-viên của toàn viện là Lý-triệu-Phủ, và đại-biêu Trục-lý là Cốc-chung-Tú nói phẩm dam chánh-phủ về Bắc-kinh, chỗ đó đủ ngăn cả nước. Nếu để chánh-phủ tại Nam-kinh thì từ Trường-giang trở về bên Bắc thì còn về Thanh-quân choán lán, bằng thế thời chế việc, thì phải dời đó về Bắc-kinh là phải. Có người phân đối xin để đó tại Nam-kinh. Cái lấy nhau hoai, phải bắt thăm làm chắt. Khi bắt thăm thì ở Bắc-kinh phân đồng, nên Tôn-tổng-thống đánh đây-thếp qua Bắc-kinh nói rằng: xin thỉnh Viên-công về Nam-kinh, và có phất-sư viện qua Bắc-kinh nghinh thỉnh. Viên-thể-Khải đang đây-thếp trả lời lại như vậy:

Cúi vưng Tôn diên, sự thẹn muốn phân. Hiện nay quốc thể mới an, họa thâm nhiều mối; phẩm tại quốc-dân đều dùng kế yếu-dối. Xét vì tài lực thiệt gánh nặng lớn không kham. Nay thẹn nhờ Tham-nghiep-viên chánh thức tuyên cử. Tham tướng trước ngài đã ra tài cả mà ganh gông, tôi sau lấy sự hiền mà chịu dưng, gấm rất hồ hang! Riêng muốn của Thế-Khải làm sao cho trước sau vẹn vô lợi nước phước dân, mà đương lúc gấp rút còn mắt này, quốc-dân lấy công nghĩa mà trao cho nhau, thì Thế-Khải há dưng chẳng gắng-gỡ lấy cái nghĩa-vụ công-bộc hay sao. Trước đó là sự khó đó mà thiệt quả có tình hình. Vì chịu quá thương phải bày hơn thiệt. Chớ sự đến kinh, sẽ bản tình lại, người nào đi sứ, ngày nào lên đường, xin trước cho hay, ngõ có dón rước.

Lại đánh đây-thếp cho Tham-nghiep-viên rằng: Trước như Tôn-tổng-thống từ chức và dưng người, nên tôi phúc diên mà từ, vì công chuyện Bắc-kinh rối rắm. Nay quí viện có lòng đối tượng, nếu Khải có từ thì sanh chuyện chẳng may cho quốc-dân. Nên Khải phải chịu lời mà lòng dưng lo thẹn. Vậy cho sự Nam-kinh tới Bắc, sẽ bản chắt lẽ nào, bản tính xong rồi, sẽ thông diên cho quí viện biết. Trong lúc Viên-thể-Khải từ không chịu làm Tổng-thống rồi lại chịu làm, thì Lê-nguyên-Hồng đánh đây-thếp xin từ-chức. Tham-nghiep-viên nhóm cử Phó-tổng-thống khác thì cũng tại cử Lê-nguyên-Hồng. Lê-nguyên-Hồng từ chối không dưng phải chịu nhơn chức. Khi ấy Chánh-phủ Nam-kinh phải giao-dục tổng-trưởng là Thái-nguyên-Bồi làm chánh-sư, còn Ung-triệu-Minh và Tổng-giao-Nhơn đăng làm phó-sư. Dương-thiệu-Nghĩ qua Nam-kinh cũng chẳng bản tình chi dưng, rồi cũng theo sứ mà về một lược.

V. H.

(Sau sẽ tiếp theo)

Huệ-thơng thom nưc một nhà Tương cang đặng tại mạng-mà hơn xưa?

Bởi tành người hay lấy hay gặp, lúc ghét thì ghét cho qua, khi thương thì thương cho hung, cho nên dân-tộc ta ngày nay phân nhiều hay xu hướng theo Âu-hóa. Chờ chi mà dưng trọn thế cách Âu-hóa cũng tốt, nhưng theo người hết mà bỏ mình chẳng là mất mình rồi, huân chi chẳng bằng người chẳng giống mình thì mình là người Âu hay người Á?

Bởi duyên cớ ấy cho nên các nhà kiến thức lấy làm lo sợ, lo cho dân tộc ta quên gốc, sợ cho đạo-đức phong hóa ta tiêu tan, kẻ nhiều kẻ người năm tay y muốn kéo dưng bảo quây lại mà ngó chừng đừu nét cũ. Phở hay!

trên các báo máy thu dư ước trăn kéo dờ mỗ-hời! Vậy mà có một hai người ngừng lại rồi cũng cứ đi, còn nhiều người giết áo hát tay cứ xam-xam đi rết.

Tôi nghĩ đừu bắt tại như tôi, trong nước ta là gia-dong xe chừ, có đủ chi mà dám xô miệng nói việc đời. Song ngai vì sách có câu: « đương nhơn bất nhượng u-sư » gặp lúc phải nói phải làm mà còn kinh nhượng ai nữa. Lại cũng xét mình là người trong xã-hội, tuy tài giỏi dờ chừ cũng phải có một phần trách nhiệm của mình, vì vậy mà tôi có gan viết bài gia-dinh giáo-dục này, ngõ dờ cho em trẻ có giờ rảnh xem chơi, hầu bỏ ích một vài trong luận-lý vậy.

T. V.

Essence BROU

La Meilleure ———

La Plus Economique

En Vente partout

Distributeurs ouverts jour et nuit

Chez BRUN et GAY

HÔTEL
NAM-VIỆT
N° 72 & 80, BOULEVARD CHARNIER,
Đường Kinh-lập, đường C
Le Myre de Vilers

HUỖNH - HUỆ -
Kính cùng Quý-khách rõ, tôi d
d'ANNAM (Nam-Việt Khách-Lưu) p
có đơn phòng ở từng dưới đất được
thức dịp đi Saigon đến tận tôi mà ng
Lại tôi mới mở thêm một giã ph
sống Le Myre de Vilers, nhà số 10 Saig

D'ANNAM

KHÁCH-LÀU

— 19, QUAI LE MYRE DE VILERS
Marabelli và đường mé-sôn,
lers, SAIGON

KỶ. Chủ tiệm

Đến một tiệm ngà hiệu là HÔTEL
hàng rộng mát và sạch sẽ lên, cũng
còn tiện Quí-khách, xin Quí-khách
bỉ lấy làm thông thả lắm.

ng ngành rất mát mẻ tại đường mé
rou.

HUỲNH-HUỆ-KỶ, Cần khải.

PHÒNG TRADING ALONG TRINCH STREET

HIÊU LÂM-QUANG-SI
N° 92, Boulevard Bonnard
Ngang nhà thuê thi (chợ mới) Saigon

LÂM-NGOC-THACH
Trên lầu N° 58, Rue d'Adran
Ngang tòa Tân-Đào (chợ cũ) Saigon

Kính cùng quí Ông, quí Bà, quí Thầy
và quí Cô đang rõ: Nguyên chúng tôi
làm nghề trồng rừng và bịch rừng
vàng cò hơn tám năm dư, nên sự kỹ
công, chắc chắn và khéo léo của chúng

phía theo một đường đi rộng rãi một
má tu bê và yên tĩnh, lại gần các mối
đường xe lửa Cholon, đường giữa,
đường mé sông, và xe Biên-hòa, x
Mĩ-tho, rất tiện cho quý-khách khi
lên xuống.

Cải tiến quý-khách trường tỉnh dùng-
bằng giúp cho chúng tôi bên vừng.
thì ơn ăy ghi tạc hằng ngày.

Quản-Lý :
HIỆP ƠI THẮNG.

TRAN-LONG
TIỆM ĐÓNG GIẾ MÁY
ROTARY

ROUYER

Réparation des Raquettes

Rue Turc n° 14

SAIGON

Niệm tới lập ra đã hơn 17 năm rồi, rõ ràng có một nghề làm ghế mây theo kiểu Hồng-kong, ghế dài, ghế dựa, ghế ngồi, lớn có nhỏ có, đủ thức, đủ dạng rất khéo rất đẹp, có sẵn vật mây, đã đánh trãi lạng; giá rẻ hơn các tiệm khác. Xin liệt-vị đến chơi, và vui lòng tiếp đãi.

⑦ TRAN-LONG cần biết.

ANCIENNE MAISON PHU TUAN

ĐỒNG GIẤY TÂY
VÀ ANNAM

LE-VAN-BEN

CHỤP HÌNH
VÀ RƠI
HÌNH RA LỚN

— SAIGON —

(17-18 Rue Central-Central, (Eiffel-Central)

CƠ BẢN CÁC THUỐC CAO ĐƠN HUỒN TÁN RẤT THẬN HIỆU NHƯ SAU MÀY:

4. Họ hen khô khè, dầm lên chân
ngập, bơi thử không được thông, thì

9° Nhưng là vô danh thũng độc, có thể ghê tởm, con nít bị thai độc m. sanh ghê, ngứa ngứa cả mình, hoặc bị muỗi cắn, hoặc bị sâu xương; cơ đờng dần nẩy mà thoi thì thấy biểu hiện.

Củ lín: « đồ chiến hào, trái cây, rau sống, đồ cay và rượu, mấy món đó chẳng nên dùng tới.

Cảm mạo thương hàn, mẩn nong
mặt đỏ, bị đàm ngăn chặn, con mả

2001 100 100 100 082:

Người thường mỗi bữa sớm mai
uống 3 hườn bồ thân. Hãy nhìn chiếc
cái nhân **ÔNG-PHẬT**, hiệu **Nhị**
Thiên-Đường, thì mới phải là thuốc
thiệt hảo làm thế giới.

Dây thép thường: Thông Cholon
Bình Tây
Máy xay chạy bằng mô-tơ điện-kh.
rất tinh hảo.

Đảm sí và bán lẻ giá rẻ.

CÁC TỈNH NAM-KY VÀ PHNOM-PENH ĐỀU CÓ TIỆM ĐẠI-LÝ.

(Tiếp theo)

Con gái, thường nói quần vện yếm mang, khi giữa đường lén tại nhà bắt nét na ven giã. Con ta đây, dặt tưng là có chỉ tương phu, mà có chỉ ta đang khen hay đang ghét. Ngoài đường đã muốn trở về vô phước, đôi đánh đập con nít: trong nhà lại ra dặt tham dặt, dùng bả bạc mà cho tôi loan phụng. Ai là người biết cho ta rằng: thú riêng, đường hướng, có kẻ biết lời minh thì phật trên bàn cũng phải lặn xuống: còn lần thì

Thôi thì ta thử tin cô ông tơ b
nguyệt, có giầy xịch thảng, có duyên
có nợ. Có như vậy thì được lấy
cho ta? Sớm đây tối muộn, trong b
trên đầu hay sao? Nếu ta làm như
vậy, thì già như có mỗi một vật qu
mà ta đánh đem quăng xuống b
đem ném xuống lấy vậy. Ta cần
phải giữ cái tư cách đặc biệt
của ta, là mình mình chân chính
Nhưng mình chính thì được
gi? Gót kia đương đó như s
ai đâu lại nỏ đem chôn xuống b
có con gái thì sắc lại không qu
giường ngủ, như ván cần, đời n
đem gối rơm mà dặt lên giường n
xích chiếu rách mà trải trên ván c
May ra cũng không biết chừng, vì
ông tơ bà nguyệt khiến, có duyên
trời xui. Nhưng dám nói miệng
bối, người ta đánh rồi, lại mang m
sự khổ là cái khổ của nhà nghèo c

Nghĩ quanh tình quân như vậy suốt ngày suốt đêm, thấy ta lúc nào cũng phiền lòng nào. Thử thì thấy người yêu dường như trước mắt, nghĩ thì lại chiêm bao thấy cùng nhau nhìn nhau, thường trăng, x-m hoa nhâm cảnh.

Trong ở Lục Lộ, nơi phân giã, thấy ta làm, có một ông phàm người. Bảcky thu nay có quen biết với ông.

Nào là cho cậu Đào một cuốn album (album) rồi vài ngày một lần đem năm ba tấm hình đến dán vào nào là chụp hình cho ông phần phần. Có ý lấy cho được một cái hình

Mà có hai Liễu thì vẫn không chụp. Thấy ta càng thấy khó, càng dõ tâm trí vào sự ấy, tuy không bao giờ dám quên lời, nhưng cố trở về chụp hình cho có ta tự hiểu rằng đã cho thấy chụp còn hơn là đến cả tiệm.

Chiều bữa nào cũng mang máy đến nhà ông phán, chụp xong rồi, tôi lại

(Sau sẽ tiếp theo).